

Miranda

Leparkolt ragyogóan fényes fekete kocsijával az étterem előtt. Kinyitotta az ajtót, majd kinyújtotta a sokak által megcsodált szép lábát, hogy elérje a talajt. Természetes mozdulattal, kényelmesen kiszállt a kocsiból. Megmozgatta a testét egy macskás nyújtózással. Azután elindult a bejárat felé.

A teraszon már ültek néhányan a kora délutáni órákban. A Nap magasan járt, Mirandán egy vékonyka trikó, és aprócska sort volt, a lábán egy pántos nyári topánka. Valószínű tudatában volt minden női bájának, a férfiak éhes tekintete erről akkor is meggyőzte volna, ha önbizalom hiányában szenvedne. De Miranda nem ismerte ezt az érzést.

Nem mindig volt ennyire természetes számára az önbizalom, de megküzdött, hogy újra önmaga lehessen. A válás és a vagyonmegosztási tortúrák megviselték egy időre. Akkor határozta el, hogy másként éli az életét. Nem nyúlt semmilyen mankóhoz, hogy megerősítse magát. De naprakészen kitalálta azt a programot, aminek még nem tudta a nevét, mégis hitte, hogy sikerül újra kezdeni.

Miranda hosszú barna haját, szorosan kényszeríttette össze egy pánttal, hogy ne zavarja a munkájában. Beállt a pult mögé és elkezdte a műszakot. Még csak két hete kezdett ebben az étteremben dolgozni. Egy ideig szabadúszó volt, utazgatott, tanult, és egyedül nevelte a kislányát, aki élő emlék maradt az előző életéből. Amikor elkezdte az életét újra élni, megfogadta, hogy neki soha többet nem mondhatja meg senki, hogy mit csináljon”. Ez a két hét a háta mögött egy önismereti tréningnek tűnt. Másképpen tervezett, de másképpen alakult még is. Az élet néha fanyar fitorokat tud produkálni. Erősnek érezte magát, hogy tovább küzdjön, most már felnőtt lányával. Nem volt hiába a sok tanulás, a szakmák, a nyelvek tanulása, mert újra és újra tudott építkezni a tapasztaltakból, a tanultakból. Mirandát sokan irigyelték, a nőiességét, a teste nem árulta el a korát, tökéletes maradt.

Amikor végig lépkedett a fecskék rakta fészkek alatti placcon, kerülgetnie kellett a sok madárpiszkot.

Arra gondolt, hogy mennyire élvezte a görkorcsolyázás adta száguldozási lehetőségeket a Pozsony előtti pályán. Minden feszültségét ott vezette le, addig rótt a

köröket, amíg nem érezte, hogy a térdé kicsit megrogyik, amíg a pólója át nem ázik a jóleső izzadságától. Ilyenkor leült a járda szélére és próbált nem gondolni azokra az évekre, aminek az emlékei kihajtották ide a pályára.

Próbálkozott egy pszichológusnál, amikor nem jött álom a szemére. Amikor elment a rendelésre az orvos ajtaja előtt sokáig várakozott, nem volt rajta kívül senki a váróban és az ajtó mögött is néma csend volt. Miranda azt gondolta majd szólítják valamikor. Egyszer csak valami nagy robaj hangja riasztotta a rendelő felől. Benézett a kulcslyukon, valami annyira nevetséges volt, amit ott látott, hogy visszafojtotta nevetését, ami kuncogássá halkult. A pszichológus benn ült hatalmas fekete bőrből készült forgószékében, a lába fenn volt az asztalon, ő maga békésen szunyókált. Közben amint megmozdult, a forgószék alatt a lábai lezuhantak a padozatra, a zaj ebből adódott. Az orvos fel sem ébredve, felrakta újra a lábát az asztalra és békésen aludt tovább. Egy ideig Miranda magában nevetett a látványon, amikor megunt a várakozást jó hangosan bekopogott a rendelő ajtaján.

Megint hatalmas huppanást hallott, azután egy férfihangot: - Tessék bejönni!- Miranda belépett a rendelőbe, nem egyezett elképzelésével az az ember, akihez lelkielősegítésért jött. Az orvos zavart volt, ébredés után látszott rajta, hogy még nincsen egészen tisztában a helyzettel. - A doktor is csak ember! - Dadogta, majd hellyel kínálta Mirandát.

Akkor határozta el, hogy ide sem jön többet, hiszen ez a pszichológus annyira kimerültnek látszott így a rendelés vége felé. Mit mondjon neki, hogy túlságosan ne fárassza ezt az embert,

aki semmivel sem látszik, hogy jobb passzban lenne, mint a kliensei. Rövid csend után Miranda szólalt meg. – Akkor, beszéljünk!

Amikor kilépett a rendelő ajtaján, beült picike autójába és megkerülte a várost néhányszor. Ez mindig bejött, jó kis kikapcsolódásnak tűnt egy ideig. No de a töltésen való napi reggeli egy óras futás is többet ért, mint a doktor által ki írt pirulák, gondolta.

Amikor lefőzte az első kávét a pult mögött, a víz fortyogott, majd sípoló hangon jelezte, hogy lejött a beprogramozott adag. Miranda képekben gondolkodott, folyamatosan megrohanták az emlékek. Látta, hogy az erkélyen valaki leereszkedik a szobája tengerre néző

ajtaja elé. Azt gondolta vizuálisan látja, amit csak elképzelni lehet, no meg izgalmas filmek álmjeleneteiben. De a valóság megkocogtatta az üvegajtót és ott állt a tizenkettedik emelet erkélyén az a férfi, akitől ott és akkor, sem különbet, sem szeretni valóbbat elképzelni sem tudott. Nem kaptak egymás melletti szobákat a toronyhotelben, így néhány szobányit kellett megtennie a csupasz falon, ég és föld között erkélyről, erkélybe kapaszkodva, tizenkét emelet magasságában, annak az embernek. Mirandának egyedül ez az ember jelentette a férfit. Persze az utazás egészen másról szólt, üzleti út volt, az intimitást őrizni kellett. Az üzletfelek a köztük lévő szobákban aludtak, vagy söröztek éppen.

Miranda a férfi nyakába ugrott, majd behúzta a szobájába. Szerelmük éppen a csúcson volt, bár folyamatos óvatosságra intette mindkettőjüket, tudták sokat veszíthetnének, ha kiderülne. Nem tudtak és nem akartak parancsolni elszabadult érzéseiknek.

Miranda szeme csillogott, miközben kivitte a kávé a teraszra a vendégeknek. A vendégek a kedvességét mindig tolerálták, pedig az ő gondolatai messzire mozogtak ettől az Alpok aljai kávéházi miliótól, a betérő turistáktól, vagy a tópartján kempingező motoros bandáktól. Nem akart emlékezni, mert az érzelmi kötődése már régen más utakra terelte az életét.

L. Burda Zsuzsanna